

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' σιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(ΕΞΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ)

Κυριακή 25 Ἀπριλίου 1960 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΕ'. Ἀριθ. 337 Τιμὴ Φύλλον Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Σ.
Γραφεῖον: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 — Ἀθήναι

Διακονεῖται ἐπὶ ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἡμέσιος Δραχ. 15.— Ἔτησίος Δραχ. 30

Ἑξαμηνιαῖος: Ἡμέρ. Δολ. 2.— Ἐτησίος Δολ. 4

Ἡ ΑΝΘΡΩΠΟΣ,,

Μία στοιχειώδης σύγκρισις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὰ ζῶα ἀποκαλύπτει ὁμοιότητα, ἀλλὰ καὶ τεραστίαν διαφορὰς. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅπως καὶ τὰ ζῶα, τρέφεται, πολλαπλασιάζεται, ἀποθνήσκει. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅπως καὶ τὰ ζῶα εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν φυσικῶν νόμων. Ἡ ἀνθρωπίνη ὅμως ζωὴ δὲν περιορίζεται ἐντὸς τοῦ κλειστοῦ βιολογικοῦ κύκλου, ποὺ περιορίζεται ἡ ζωὴ ἐνὸς ζώου. Ἐμφανίζει καταστάσεις, αἱ ὁποῖαι οὔτε κατὰ μικρὸν ποσοστὸν δὲν παρατηροῦνται εἰς τὰ ζῶα. Παρουσιάζει προσόντα καὶ ἰδιότητες τελείως ἄγνωστα εἰς τὰ ζῶα καὶ τὰ ὁποῖα, πρὸ παντός, δὲν εἶναι προϊόντα ἐξελίξεως, ἀλλ' ἀρχικαὶ καταβολαί, θεμελιώδη στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι προσωπικότης! Τὸ ζῶον δὲν εἶναι. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει διάνοιαν, ἐλευθερίαν βουλήσεως, συνειδήσιν, συναίσθημα, κρίσιν, πολιτιστικὴν ἱκανότητα, φιλοσοφικὸν στοχασμόν· ὁ ἄνθρωπος θέτει σκοποὺς καὶ ἐπιδιώκει τὴν πραγματοποίησιν αὐτῶν.

Τελείως λοιπὸν διάφορος ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ ζῶον· καὶ ἡ διαφορὰ αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνωτέραν μορφήν ζωῆς, τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος. Ἡ ζωὴ ὅμως αὕτη τοῦ πνεύματος δὲν εἶναι μίαν ἀπρόσωπος κατάστασις· εἶναι ἕνας προσωπικὸς παράγων! Καὶ ὁ προσωπικὸς αὐτὸς παράγων λέγεται ψυχὴ!

Ἡ Ἁγία Γραφή τὰς ἀληθείας αὐτὰς ὡς ἐξῆς τὰς παρουσιάζει. «Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κτηνῶν τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἐρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν. Α,

26). «Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν» (Γεν. Β', 7).

Εἰς τὰς ὥρας αὐτὰς περικοπὰς ἐμφανίζεται μὲ μίαν συγκινητικὴν παραστατικότητα ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν δημιουργεῖ ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅπως δημιουργῇ καὶ τὰ ἄλλα ζῶα. Τὰ ἄλλα ζῶα διὰ μόνου τοῦ λόγου Του τὰ καλεῖ εἰς τὴν ζωὴν· «καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος...» (Γεν. Α, 24)· τὸν ἄνθρωπον ὅμως δι' ἰδιαιτέρας προσωπικῆς φροντίδος, διὰ τῶν ἰδίων Του χειρῶν, τρόπον τινά, τὸν δημιουργεῖ· δι' αὐτὸ καὶ πλάσμα τῶν χειρῶν Του θεωρεῖται. Βεβαίως ὁ Θεὸς ὡς πνεῦμα δὲν ἔχει ὕλικήν σωματικὴν διάπλασιν, ὥστε νὰ διαθέτῃ χεῖρας, πόδας κ.τ.λ., διὰ τῆς εἰκόνης ὅμως αὐτῆς ἐκφράζεται ἡ ὑπεροχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου ἐναντὶ τῶν ἄλλων ζώων. Πᾶν ὅ,τι συνθέτει τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα, τὴν ψυχὴν, τὸ ἐρμηνεύει θαυμάσια ἡ Ἁγία Γραφή μετὰ τὴν φράσιν «... κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν...». Τὰ εἰς ἀπόλυτον βαθμὸν προσόντα τοῦ Θεοῦ, τὰ κατέχει ἐν σχετικῷ καὶ μικρῷ βαθμῷ ὁ ἄνθρωπος· ὁ Θεὸς διανοεῖται, ἀγαπᾷ, θέλει, ἐνεργεῖ ἐλευθέρως, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος διανοεῖται, ἀγαπᾷ, θέλει ἐνεργεῖ ἐλευθέρως. Βεβαίως ἐξ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν καθίσταται Θεός, διότι εἶναι ἄλλης φύσεως· δύναται ὅμως καλλιεργῶν τὰ προσόντα αὐτά, νὰ καταστή ἅγιος, τέλειος, δηλαδή νὰ ἀποβῇ «καθ' ὁμοίωσιν». Ὡστε τὸ μὲν «κατ' εἰκόνα» ἀναφέρεται εἰς τὸ τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος πνευματικῶς· τὸ δὲ «καθ' ὁμοίωσιν» εἰς τὸ τί καλεῖται καὶ ὀφείλει νὰ γίνῃ!

ΣΥΝΤΡΙΠΤΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Οἱ Παλαισημερολογῖται δὲν εἶναι *θορυβοποιοί*, δὲν εἶναι *ἀνατροπείς*, δὲν εἶναι *στοιχεῖα διαλυτικὰ τῆς ἐθνικῆς καὶ ὁρθοδόξου οἰκογενείας*. Στεγνύουσιν τὰς ἐπικινδύνους ἐκτροπὰς καὶ ἀγωνίζονται ὥς *γενναῖοι πυρροσβέσται* διὰ τὴν *κατάσβεσιν τῶν ἀδηφάγων πυρκαϊῶν τῶν ξένων αἰρέσεων*. Ὁ *Κυναῖγυρος* ἦτο ὁ Ἀθηναῖος ἐκείνος *ὁπλίτης*, ὅστις εἰς τὴν μάχην τοῦ *Μαραθῶνος* ἐναντίον τῶν *Περσῶν* συνέλαβε μὲ τὸ ἓνα του χέρι ἐν ἐκ τῶν *περσικῶν πλοίων* διὰ νὰ μὴ ἀποπλεύσῃ. Τοῦ ἔκοψαν τὸ χέρι μὲ *πέλεκυν*, ἀλλ' αὐτὸς ἤρπασε τὸ πλοῖον μὲ τὸ ἄλλο. Τοῦ ἔκοψαν καὶ τὸ δεύτερον καὶ τότε ἐρρίφθη νὰ τὸ συγκρατήσῃ μὲ τοὺς δόντας.

Τότε δὲ μόνον ἀπέπλευσεν δταν τὸν ἀπεκεφάλισαν. Τὸ θάρρος ὅμως τοῦ ἥρωος ἐνεψύχωσεν ἀκόμη περισσότερον τοὺς ἀγωνιζομένους.

Καὶ οἱ Παλαισημερολογῖται *ρίπτονται εἰς τὴν μάχην τῆς ἀποκρούσεως τῶν ἐχθρῶν* ὥς ἄλλοι *Κυναῖγυροι*. Ἡ *θυσία* των ἔχει εὖρη ἤδη *μεγάλην ἀπήχησιν* εἰς τὰς *εὐαίσθητους ὁρθοδόξους συνειδήσεις*.

Οἱ *μαχητὰ* πληθαίνουν. Τὸ *ἔσθμα ὀγκοῦται*. *Φωναὶ* ἀκούονται ἀπὸ ὅλα τὰ *σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος*. Εἶναι ὁ *καρπὸς ἀπὸ τὸν σπέρρον ποῦ ἐρρίφθη*. Ἰδοὺ καὶ αἱ *ἐποδείξεις*.

Μία *πεφωτισμένη συνείδησις* *νεοσημερολογίτου* *ἱερέως* τῶν *ἀκριτικῶν* μας *περιοχῶν* γίνεται *ἐκφραστὴς αὐτῆς τῆς ἀγωνίας*.

Ἀγωνία διὰ τὴν *πορείαν τοῦ Ἑθνους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας* Του, ἀγωνία διὰ τὴν *στρατενομένην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν*.

Ἀκούσατέ τον. Ὁμιλεῖ τὴν *ἰδικήν* μας *γλῶσσαν*, *κραδαίνεται* ἡ *εὐαίσθητος συνείδησις* του καὶ *πάλλει* ἡ *καρδιά* του, ὅπως γίνεται καὶ εἰς ἡμᾶς.

Φιλοξενούμεν τὴν *φωνήν* του καὶ *συγχρόνως ἀπλόνομεν* τὸ *χέρι* εἰς *κάθε Ὁρθόδοξον* ποῦ *θέλει* νὰ *σταθῇ δίπλα* μας.

Ἐλάτε, ἀδελφοί. Ὁ *θερισμὸς πολὺς*.

Ἐφημέριος Β. Δ. Μακεδονίας

Υπαίθρου — Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Καστοριάς

10 Ἀπρίλιος 1960

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

Πρὸς τοὺς

- 1) Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητον
- 2) Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν κ. Καραμανλῆν
- 3) Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Π. καὶ Θρησκευμάτων κ. Βογιατζῆν

Εἰς Ἀθήνας

Μακαριώτατε Ἀγίε Λέσποτα καὶ
Ἐξοχώτατοι τῆς Ἑλλάδος Ἀρχόντες

Λίαν εὐσεβᾶτως καὶ μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ ἡ ἐλαχίστη καὶ ἄσημος *ταπεινότης* μου ὑπηρετοῦσα—*ξένος* τῆς Μακεδονίας—πρὸ τῶν Ἑλληνορθοδόξων ἐπάλξεων Ἐκκλησίας καὶ Ἑλλάδος τῆς Β. Δ. Μακεδονίας, μὲ κρατοῦν ἐν πλήρει συγκινήσει τὰ *διαδραματιζόμενα* εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ Ἀθανάτου Ἑλλάδος. Καὶ μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀνθέξω εἰς μίαν ἀδικαιολόγητον καὶ ἁμαρτωλὴν σιωπὴν, μὲ πόνον ψυχῆς καὶ ἀπείρου καὶ βαθυτάτης συγκινήσεως, *τολμῶ* διὰ τῆς παρουσίας μου νὰ λάβω τὸ *θάρρος* καὶ τὴν *ὑψηλὴν τιμὴν* καὶ ν' ἀναφέρω ἡ ἐπόμενα μὲ θέμα:

«Ὁ Ἀρχέλακος Δαίμων ἐχώρισε τὴν Ὁρθοδο-

ξίαν καὶ Ἑλλάδα εἰς δύο ἐπαναστατημένας *φαιτρίας*». Ἦτοι:

1) Πρὸ 15ετίας καὶ πλέον εἶμαι *συνδρομητὴς* τῶν *ἐκδιδομένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιαστικῶν* *περιοδικῶν*.

Μετὰ μεγάλης μου ὅμως λύπης παρακολουθῶ, ὅτι οἱ *διευθύνοντες* ταῦτα *προσπαθοῦν* οὐχὶ διὰ τὴν *ἀνάπτυξιν* τοῦ Ὁρθοδόξου Κλήρου καὶ Πιστῶν *συμφώνως* ταῖς Ἀγίαις Γραφαῖς, ἀλλὰ μὲ *προτοφανῆς* *μεταξύ* των *μίσος*—καίτοι *Θεολόγοι*—*προσπαθοῦν* ν' ἀνατρέπουν μίαν *ἀδιασάλευτον ἀλήθειαν*, αἱ *ρίζαι* τῆς ὁποίας εἶναι *πολὺ μακράν* τῶν *ταπεινῶν ἐλαττηρίων* τοῦ *μεταξύ* των *πάθους*. (Τοῦτο *διαπιστοῦται* ἐκ τῶν *ἐκάστοτε δημοσιευμάτων* των). Ἐν ἄλλαις *λέξεσι*, ἄλλοι μὲν *προσπαθοῦν* νὰ φαίνωνται *ἀρεστοὶ* τοῖς *ἀρροδίαις ἐγκαταλείποντες* *κάθε χοιρτανικὴν ἀλήθειαν*, ἄλλοι δὲ *προσποιοῦμενοι* τὰς *ἀρχὰς* τῆς ἀληθείας καὶ μὴ φίλοι τῆς *κρατούσης Διοικήσεως* *ξύνουν* τὸν *λίχανόν* τους διὰ νὰ *προσάψουν*—καὶ ὅλως *ἀνεξετάστως*—*κατηγορίας* ἐκ τοῦ *ἐλαχίστου*.

Ἡ *τοιαύτη* *ὄθεν τακτικὴ* τους *σπουδαίως* *παρεμβάλλει* εἰς τὴν *ἐκτέλεσιν* τῶν Ἐφημεριακῶν *καθηκόντων* μας ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ *δηλητηριάζει* τὰς *ψυχὰς* τῶν *πιστῶν*, οἵτινες—*μερικοὶ* ἀπ' αὐτοὺς—εἶναι *συνδρομηταί*—καὶ ἀπὸ *στόμα* σὲ *στόμα*—*δημιουργεῖται* ἓνας *δαιμονιώδης θόρυβος* εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Πατρίδος.

2) Ὁ *προκληθεὶς* καὶ *ἐκάστοτε προκαλούμενος* *θόρυβος* *μεταξύ* Διοικήσεως Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἀναφορικῶς μὲ τὴν *ἐπίλυσιν* *σπουδαίων* καὶ *ζωογόνων* Ἐκκλησιαστικῶν *ζητημάτων*—*χρηζόντων* *ἀμέσῃ ἐπιλύσεως*, ὡς τοῦ *καταστατικοῦ χάρτου* τῆς Ἐκκλησίας, *ἐγκαταληφθείσης* *μισθοδοσίας* Ἐφημεριακοῦ Κλήρου, δι' ἣν ὁ *Μακαριώτατος* θὰ *ἐπρεπε* νὰ *πράξῃ* ὅ,τι ἐκ τῆς Ἀγίας Ἐδρας Του μᾶς εἶχε *δηλώσει*, ὅτε *ἀνέλαβε* τὰ *καθήκοντά* Του, Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας κ.λ.π., εἶχε *φέρει* τὸν *Κλῆρον* καὶ τὸν *Θρησκευόμενον Λαόν* εἰς *ιοιαύτην* *ψυχολογικὴν κατάστασιν* οὕτως ὥστε ὄχι μόνον νὰ *ἔχνοῦν* ὅτι εἶναι *Χριστιανοί*, ἀλλὰ, ἄλλοι μὲν νὰ *σκολιάζουν* εἴτε *δικαίως* εἴτε *συκοφαντικῶς*, ἄλλοι δὲ νὰ *παρασύρωνται* ἀπὸ τὰ *στόματα* τῶν *ἐνεδρευνόντων* *Λύκων*. Καὶ οὕτω ν' ἀπόλυνται *ψυχὰ* ἐξ *ἀφορηῆς* τοῦ *προκαλουμένου ἀδικαιολογήτου θορύβου*. Ποῖοι ὅμως οἱ *υπεύθυνοι*; ποῖοι θὰ *δώσουν λόγον*; Καὶ εἰς *ποίους*, ἢ καὶ εἰς *ποῖον*;

Καὶ ἰδοὺ τὸ *λίαν δυσχερὲς ἔργον* τοῦ *ἐγκαταλειφθέντος* Ἐφημερίου. Δὲν ἔχει μόνον ν' ἀντιμετωπίζῃ τὸ *ἀτίθασσον πλεόν ποιμνίον* του, τὸ *ὁποῖον* ἔχει *ἀφηγνιάσει* ἐκ τῶν *ἔργων* Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ *αὐτὴν ταύτην τὴν Δ. Ἐκκλησίαν* καὶ *Πολιτείαν*.

Ποία *ψυχὴ* λοιπὸν εἶναι *δυνατὸν* ν' ἀνθέξῃ *πρὸ* μᾶς *τοιαύτης ἀβεβαίας αἰρίας*; πῶς *δύναται* νὰ *ἐργασθῇ* ἓνας «Χριστιανὸς *παπᾶς*» ὑπὸ *τοιανύτας* *συν-*

θήκας ; Αὐτὸ τὸ σκεφθήκατε ποτέ, Σεβαστοὶ μου Κύριοι ;

Εὐλικρινῶς ὁμολογῶ κατάπληξιν πρωτοφανῆ προξενεῖ τοῦτο γεγονός τοῦτο, δεδομένου ὅτι, ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία πρὸς Ζετίας—ἂν καλῶς ἐνθυμούμαι—ἐδημοσίευσεν ὅτι ἡ Β.Δ. Μακεδονία ἐπλαισιώθη μὲ 1500 Ἐκκλησίας τοῦ τελευταίου τύπου. Παρακαλῶ τοὺς ἀρμοδίους, ποὺ εὐρίσκονται αἱ Ἐκκλησίαι αὗται ; Διότι ἐδῶ μόνον ἐρείλια ἐπὶ ἐρειπίων ὑπάρχουν, στερούμεναι ἐν πολλαῖς καὶ αὐτοῦ τοῦτον τοῦ Ἑστανρωμένου.

Καὶ ἰδού, Σεβαστοὶ μου Κύριοι, ἡ κατάντια ἐν 20ῷ αἰῶνι τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν μέγας θόρυβος γίνεται ἀπὸ τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ Πολιτείαν ὅτι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ Ἑλλάδα. Φρονῶ, Σεβαστοὶ μου Κύριοι, ὅτι Ἑλλάδα χωρὶς Ἐκκλησίας καὶ Ἱερεῖς δὲν λογίζεται, ἀλλὰ μόνον λυγίζεται. Δώστε τῆς λοιπὸν τὸ στήριγμά της διὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ πλακωθῇ μέσα στὰ συντρίμμια της. Καὶ ἡ θλιβερά αὕτη κατάστασις θὰ πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Διότι, ὅχι μόνον φθείρει καθημερινῶς τὴν χριστιανικὴν ἀνοχὴν, ἀλλ' ὑποκαθιστᾷ σκανδαλωδῶς καὶ τὸ πρόσωπον τῶν διοικούντων.

3) Διὰ τὸ Ν. ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἐχώρισε εἰς δύο ἀντιμαχομένας πατριὰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὑποχρεοῦμαι, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ὑποβάλω ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἑνὸς δημοσιεύματος λίαν ἐπικαίρου διὰ νὰ πεισθῇτε καὶ ὑμεῖς ἐτι περισσότερον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν θλιβερῶν γεγονότων, ποὺ ἔφερον ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου. Καὶ τὸ ὁποῖον (Παλαιὸν ἡμερολόγιον) τόσον ὁ νῦν προκαθήμενος Μακαριώτατος, ὅσον καὶ οἱ διοικοῦντες, ὡς Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι, εἶχον πιστέψῃ πῶς ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλείψουν καὶ μὲ χριστιανικὴν ἀγνότητα τὸ εἶχον πιστέψῃ. Ἐνῶ ἐδῶ καὶ 37 χρόνια πίστεψαν ἀντίθετα. Ἰδού λοιπὸν ὁ Δαίμων πῶς τὰ κατάφερε. Τρομερότερον αἶσχος δὲν ἔχει νὰ γράψῃ ἡ Ἑλληνορθόδοξος Πολιτεία. Πράγμα ὅπερ θανάσιμως ἔχει πληῆξει τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ κάθε σκληρῶς δοκιμαζομένην χριστιανικὴν ψυχὴν. Χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ Σύνταγμα, καθ' ὃ ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος ἔγραφε.... πλὴν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου. Καὶ τοῦτο, διότι ἐνῶ ἔχει ἐπιτραπῇ ἡ ἰδρυσις Αἰρετικῶν Σχισματικῶν Θρησκευτικῶν Οἰκῶν καὶ ἰκωλύτως λειτουργοῦν, ἅμα δὲ μὲ ἐπτά καὶ μόνον ὑπογραφὰς πιστῶν τῶν τῶν Σὺν Ὑπουργείον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων χορηγῇ ἄδειαν ἰδρύσεώς των, ἀντιθέτως συμβαίνει εἰς τοὺς γνησίους καὶ πιστοὺς Ὁρθοδόξους χριστιανούς μας, οἵτινες οὐδεμίαν αἴρεσιν ἢ σχίσμα Ἐκκλησιαστικὸν ἔχουν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ καταδιώκονται ὡς οἱ ἀσπονδοτέροι ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Πολιτείας. Καὶ ἐντεῦθεν, τὸ θλιβερόν τοῦτο γεγονός, πῶς τὸ ἐξηγεῖτε ; Ἡ θρασυτάτη καὶ δαιμονιώδης αὕτη τακτικὴ δὲν σὰς ἔχει πείσει περὶ τοῦ ἀντιθέτου, καὶ δὲν γνωρίζετε ὅτι σπουδαίως καὶ λίαν ἐπικινδύνως ἐπιδρᾷ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν, εἰς τὸ ὁλοκληρωτικὸν ἐφημεριακὸν σωτήριο ἐργον τοῦ ἀνυχοῦς Ἐφημερίου καὶ διδτετε χερσὶ εἰς

τοὺς διώκτας μας ; Καὶ τὰ ἄβουλα ἀκόμη παιδιὰ γνωρίζουν τὴν ὅλην καταστροφὴν. Πόσο μάλλον ὑμεῖς ! Διὰ τοῖς λοιπὸν, ὡς ἄλλος Νέρων θεᾶσθε τὴν ὅλην καταστροφὴν ; Φρονῶ, ὅτι θὰ πρέπει νὰ συνέλθῃτε εἰς Χριστόν, καὶ νὰ ἐπλυθῇ ἐν τῷ ἅμα τὸ θέμα τοῦτο καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ δοκοῦν τῆς Κρατοῦσης σήμερον Δ. Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἀλλὰ συμφώνως καὶ μόνον τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων καὶ κειμένων Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων. Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν». (Β'. Θεσ/κεῖς Κεφ. Β'. στ. 15).

Καὶ ἐξ ἐντεῦθεν, πολλοὶ λόγοι ἐπιβάλλουν τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ Ἐκκλ. ἡμερολογίου. Καὶ κύριος λόγος εἶναι τὸ θανάσιμον πλῆγμα κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁ ἀφανισμὸς τῶν ψυχῶν μας. Π.χ. Πῶς θὰ ἀντιμετωπίσῃτε καὶ θὰ ἀντεπεξέλθῃτε τὸ συνερχόμενον προσεχῶς Παγκόσμιον Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον μὲ ἓνα τέτοιο μέγα ἐκκλησιαστικὸν παθητικόν ; Ἡ νομίζετε πῶς μόνον μὲ ἀνυπάρχοντες διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας ἐπιστημονικοὺς θροῦς θὰ δυνηθῇτε νὰ πολεμήσῃτε καὶ νὰ δώσῃτε τὴν σκληρὰν μάχην ; Δὲν πιστεύετε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας οὐτε πιστεύει μὰ οὐτε καὶ ἀνέχεται, συμβιβασμούς καὶ νόθους λύσεις ; Δὲν τὸ γνωρίζετε ὅτι αὕτη εἶναι ὁ ἀμαρτανὸς κρίνος, ποὺ καὶ ὀλίγον ἂν τὸν ἐγγίσης ἀρχίζει καὶ μαραίνεται ; Γιαυτὸ λοιπὸν δὲν ἐπιδέχεται συμβιβασμούς καὶ λύσεις νόθους καὶ

4) Διὰ τὴν ἐπίλυσιν ἀπάντων τῶν ἀναφερομένων, ἐπιτραπῇ μοι ν' ἀναφέρω, ὅτι τότε καὶ μόνον θὰ ἔλθῃτε εἰς ἐπαφὴν λύσεως ἀμφοτέρω ὑμεῖς, ὅταν ὑπάρχει πίστις ἄδολος πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι ὑπεράνω ὑμῶν ἴσταται ἓνας ἄγραφος Νόμος, ποὺ εἶναι ὁ πῶς αὐστηρὸς καὶ ὁ πῶς ἀμείλικτος ἀπ' ὅλους τοὺς γραμμένους :

«Ἡ συνείδησις τοῦ καθήκοντος» !

Ἀλλὰ διὰ νὰ δυνηθῇτε νὰ δῆτε Τοῦτον, πρέπει πρῶτα νὰ δῆτε εἰς τὰς ψυχὰς σας κάτι ἄλλο. Καὶ αὐτὸ τὸ ἄλλο εἶναι ὅτι : «Ἡ παγκόσμια Ἱστορία δύο χιλιάδων χρόνων σχηματίζει μιὰ ἀτέλειωτη ἀλυσίδα ἀπὸ φωτεινὰς γεμᾶτες μυστήριον μεταμορφώσεις. Καὶ εἶναι αὕτη ἡ μικρὰ καὶ ἀφανὴς ἱστορία τῆς μετανοίας τοῦ κάθε ἀνθρώπου ποὺ σφραγίζεται ἓνα ἀκόμη κρίκο στὴν ἀτέλειωτη αὕτη ἀλυσίδα. . . . «Κύριε, ἃς προσθέσῃ ἓνα ἀκόμη τέτοιο κρίκο καὶ ἡ Δ. Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία, ὡς καὶ οἱ ἄρχοντες τῆς Γῆς μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν συνανθρώπων, ἃς προσθέσουν μὲ τὴν μετάνοιάν τους ἀπὸ ἓνα κρίκο. Ἀς ἐνώσουν ὅλοι τὰ χέρια καὶ τὰς καρδιὰς γιὰ νὰ μὴ γέσουν νὰ τραγουδήσουν τὸ Παγκόσμιον τραγοῦδι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Παιδιῶν στὸν Πατέρα του. . . καὶ ἀξιώσῃ τους νὰ εἶπουν : Κύριε, ἡμάρτομεν καὶ ἠνομήσαμεν ἀλλ' ἐν-τῇ ἀπειρῷ Σου ἀγάπῃ γενοῦ ἴλεος καὶ στήσον τὴν ράβδον τῶν ἁμαρτωλῶν, κατὰ Κλήρου δικαίαν ἀφειδίσαν».

Ἀνοίξατε ὅθεν τὰς ἐρημητικῶς κεκλεισμένας θύρας τῶν ψυχῶν σας καὶ θὰ δῆτε ὅτι : «ὁ μικρὸς σπόρος ποὺ σκεπάσθηκε βαθεῖα ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς ἀπιστίας καὶ κακίας καὶ ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὰ μάτια

σας ἔδω καὶ τόσα χρόνια, δὲν χάθηκε γιὰ πάντα. Κυτᾶντε τον ποὺ ξεπετιέται γεμάτος ζωὴ, μεγαλώνει, ἀνθίζει καὶ παράγει καρπούς. Οἵτινες ὅμως, ἀγούροι εἰσέτι, σὰς φαίνονται πικροὶ εἰς τὰ διψασμένα τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας σας χεῖλη ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας.

Ἔτσι, δυστυχῶς, εἶναι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ποὺ τὰ βάσανα καὶ οἱ πίκρες τῆς ζωῆς, ἡ βιοπάλη καὶ ἡ ἐναλλαγὴ τῶν παραστάσεων τὸν ἔχουν ποτίσει καὶ δηλητηριάσει, καὶ σβύνουν ἀπὸ τὴ δύμησί μας πράγματα ποὺ κάποτε πιστέψαμε πὼς δὲν θὰ τὰ ξεχάσωμε ποτέ. Ἀλλὰ καὶ παρὰ πᾶσαν χριστιανικὴν ἐλπίδα, ξεχάσαμε καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεόν. Διὰ τὴν μήπως μᾶς λείπει ἡ εἰλικρινὴς πίστις;

Προτοῦ λοιπὸν ὁ Διάβολος μᾶς πάρει καὶ τὸ τελευταῖον κύτταρον τῆς ψυχῆς μας, ἅς στρέψωμε τὸ ἀπλανὲς βλέμμα μας πρὸς τὸν δι' ἡμᾶς Ἐσταυρωμένον, καὶ ἅς κλίνωμεν γόνυ μετάνοίας μετὰ ψυχικῆς συντριβῆς, καὶ ἅς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν δρόμον Ἐκείνου. . . . Καὶ ἅς δῆτε ὅτι ἡ Πατρίδα μας ἡ τὸσον μαρτυρικὴ μετὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας στήν τραγικὴν αὐτὴν περίοδον, δὲν ἔχει κυρίως ἀνάγκην τὴν ὕλικὴν βοήθειαν τῶν ξένων Κρατῶν. Ἐχει ἀνάγκην πρὸ παντὸς ἀπὸ ἀνθρώπων μετ' ἡρωικὴν ψυχὴν, ποὺ θὰ τονώσουν τὸν βασανισμένον Ἑλληνορθόδοξον Λαὸν καὶ θὰ τοῦ δώσουν νὰ καταλάβῃ πὼς μονάχα κοντὰ στὸ Χριστὸ θὰ μπορέσῃ νὰ ἐλπίξῃ «τέρμα τῶν πόνων του». Κι' αὐτοὶ εἶναι μόνον «οἱ ἄδολοι Χριστιανοί». Φρονῶ ὅτι θὰ ὑπάρχουν καὶ μέσα στὴ δι-

κά σας διοίκησιν.

Ἀπευθυνόμενος καὶ τελευτῶν πρὸς ὑμᾶς, δὲν πρέπει ἡ ἄλλειψις τοῦ νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ νὰ εἶναι ὁ λόγος τῆς διστακτικότητος, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ ἄδολος πίστις πρὸς τὸν Θεόν. Διότι κι' ἐγὼ ὑπερέβην τὸν μεσήλικα. Πλὴν τὸ θάρρος, ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπίδα στὸν Θεόν δὲν με ἐγκατέλειψαν. Εἶμαι 20 χρόνων νέος, ὅταν πρόκειται νὰ υπερασπισθῶ τὸν Θεόν καὶ τὴν Ἑλλάδα: Ὁ νεανικὸς ἐνθουσιασμός μου ποτὲ δὲν θὰ σβῇ. Καὶ ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύω ὅτι ὁ λόγος αὐτὸς θὰ ἀρχίσῃ νὰ κρούῃ καὶ στὴ δικιά σας ψυχὴ τίς χορδὲς τοῦ ὕμνου τῆς σωτηρίας: «Οὐ μὴ σὲ ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλείπω».

Μετὰ βαθυτάτου καὶ ἀπείρου σεβασμοῦ

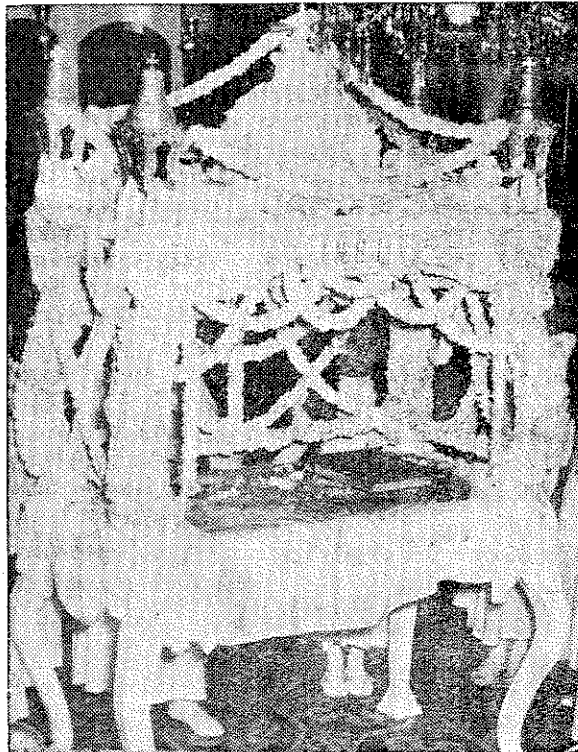
Εὐπειθέστατος καὶ ταπεινὸς

Ἐφημέριος ὑπαίθρου Ἰ. Μητροπόλεως Καστορίας
(Τρίτης Κατηγορίας)

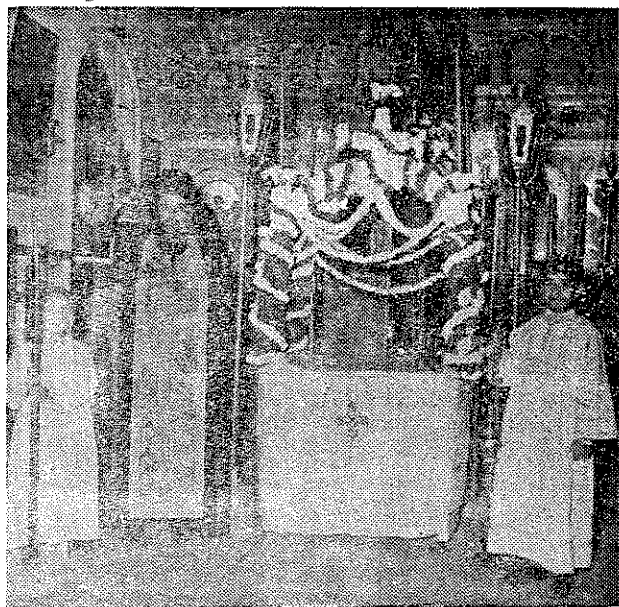
Υ.Γ.—Δὲν γράφω τὸ ὄνομά μου διότι δὲν ἔμαθα νὰ γίνεται θόρυβος πέριξ τοῦ ὀνόματός μου, καὶ ὄχι ἀπὸ δειλίαν. Πλὴν τούτου, οὐδεμίαν ἀξίαν θὰ ἔχη τοῦτο, ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρξῃ κατανόησις καὶ ἰσως καὶ ἐπιείκεια διὰ τὸ αὐθαίρετον τῆς ὑποβολῆς. Τότε καὶ μόνον αὐθορμήτως θὰ παρουσιασθῶ στὸν Ἱεράρχην μου, προκειμένου νὰ με τιμωρίσητε. Διότι ἔμαθα νὰ ἀντιμετωπίζω ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ νὰ μὴ κατηγορηθῶν ἄλλοι, χάριν ἐμοῦ.

ΕΥΧΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Ἡ Σύνταξις τοῦ περιοδικοῦ «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» εὐχεται πᾶν ἀπὸ Θεοῦ ἀγαθὸν εἰς τοὺς ἐορτάζοντας κ. Γεώργιον Κόττην, πρόεδρον Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ τοὺς κ.κ. Γεώργιον Γκαύμαν καὶ Γεώργιον Καβουρίδην μέλη τῆς ἐν λόγῳ ὁργάνωσews, ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἀγαπητὸν κ. Γεώργιον Πουλαντζακίδην.

Ὁ Ἐπιτάφιος Ἰ. Ναοῦ Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς

Ἐπιτάφιος Ἰ. Ναοῦ Ἀγίων Πάντων Βύρωνος

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ

Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἔζησεν εἰς χρόνους δυσκόλους.

Ἡ πίστις τοῦ Σωτῆρος ἐθρῆνει καθημερινῶς πολλὰ θύματα. Ὁ χριστιανισμὸς ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀναγνωρισθῇ. Τὸ νέφος τῶν μαρτύρων ἐπληθύνετο. Ὁ Βασίλεὺς ὅμως ἦτο ἐπίσκοπος Ἀμασειας. Καὶ ὡς ἐπίσκοπος εἶχε χρέος νὰ γίνη τὰ πάντα τοῖς πᾶσι. Διέτρεχε τὰς μικρασιατικὰς χώρας κήρυξ ἀτρόμητος τῆς ἀληθινῆς θρησκείας.

«Θεῖω καὶ βασιλικῷ ὁρμήματί τε καὶ φρονήματι, ὡς ἀνφέρει παλαιὸν χειρόγραφον τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἤλαινε πανταχοῦ τοὺς οἰκείους στηρίζων, τοὺς πλανωμένους ἐπιστρέφων· καὶ νῦν μὲν εἰς Ἀγκυραν, νῦν δὲ εἰς Νεοκαισάρειαν, τρέχων καὶ ἱερὰς συνόδους συγκροτῶν εἰς καθαίρεσιν τῆς εἰδωλομανίας καὶ τοῦ θεῖου κηρύγματος σύστασιν καὶ τοῖς ἀγωνιζομένοις μαρτυρικῶς συνήργει διδάσκων, νοουθετῶν καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας παραθαρρύνων».

Τὸν ἐξαίρετον αὐτὸν ἄνδρα τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ μαρτύριον τὸ ἐξῆς περιστατικόν.

Τὸ 322 διέτριβεν ἐν Νικομηδείᾳ ὁ Λικίνιος αὐτοκράτωρ σκληρὸς καὶ εἰδωλολάτρης.

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπῆρχεμια δούλη ὀνόματι Γλαφύρα, ἥτις ἦτο χριστιανὴ καὶ εὐσεβὴς. Ἐπειδὴ αὕτη δὲν ἠνείχετο τὴν χαώδη καὶ ἀπάνθρωπον κατάστασιν, ἔφυγε κρυφίως ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Λικινίου καὶ περιπλανωμένη

ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀμάσειαν. Ἐκεῖ ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλέως καὶ ἐπεδόθη εἰς χριστιανικὰ ἔργα.

Μετ' οὐ πολὺ ὅμως πληροφορηθεὶς ὁ Λικίνιος τὰ διατρέξαντα, διέταξε νὰ συλληφθῇ τὸ σὸν ἡ Γλαφύρα ὅσον καὶ ὁ Βασίλεὺς καὶ νὰ προσαχθοῦν ἐνώπιόν του. Καὶ τὴν μὲν Γλαφύραν οἱ στρατιῶται δὲν τὴν εὔρον, διότι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀποθάνει, ἀλλὰ τὸν Βασίλεα συλλαβόντες ὠδήγησαν εἰς τὸν αὐτοκράτορα.

Ὁ μάρτυς ὅμως αὐτὸς δὲν ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς βίας. Μὲ παρρησίαν ὁμολογεῖ τὴν πίστιν τοῦ εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ δημίου δὲν ἤργησε νὰ ἐκσπάσῃ. Διατάσσει νὰ ἀποκεφαλισθῇ ὁ μάρτυς καὶ νὰ ριφθῇ τὸ σῶμά του εἰς τὴν θάλασσαν.

Καὶ ὁ Ἅγιος Βασίλεὺς μὲ προθυμία κόπτει τὸν τράχηλον καὶ ἐνώνει τὴν ψυχὴν του μὲ τὰς μυριάδας τῶν ἄλλων Μαρτύρων. Τὸ σῶμά του ἐκβρασθὲν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Σινώπης ἐτάφη ὑπὸ τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ Τὸ παράδειγμά του ὅμως εὗρε χιλιάδας μιμητῶν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΙΟΥ

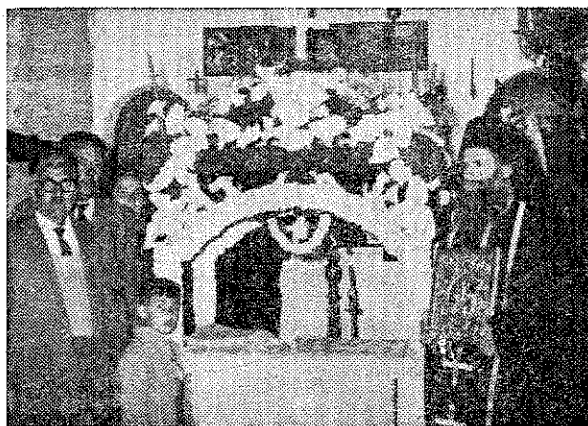
Τὴν 15ην Ματοῦ (Π.Ο.Η.) Πανηγυρῆζει ὁ παρὰ τὴν συνοικίαν Γούβας Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης.

Ἀφ' ἑσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μ. Ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωΐαν ἡ Θ. Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας.

Παρακαλοῦνται οἱ φλέορτοι, ὅπως τιμῇσωσι τὴν Ἱερὰν Πανηγυριν ταύτην.

Ὁ Ἐπιτάφιος Ἱ. Ναοῦ Παραρτήματος Μενιδίου

Ὁ Ἐπιτάφιος Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Αἰκατερίνης Α. Πατησίων

ΠΩΣ ΚΑΤΕΛΑΒΟΜΕΝ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ ΤΗΝ "ΚΑΤΣΙΠΟΔΟΥ",

21η Νοεμβρίου 1926. Ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τὴν παραμονὴν, 20 τοῦ μηνός, ἐβγήκαμε πρὸς ἐξεύρεσιν Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ ἐβαδίσαμε πρὸς τοῦ Δουργούτη. Ὅπισθεν τοῦ ἐργοστασίου τοῦ Φίξ εὐρίσκεται ὁ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Ἐπῆγαμε λοιπὸν εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον, εὐρήκαμε τὸν ἱερέα τοῦ ναοῦ καὶ τὸν παρακαλέσαμεν νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ κάνωμεν τὴν ἀγρυπνίαν ἐκεῖ καὶ τοῦ τάξαμε 300 δραχμάς, ἀλλὰ φοβηθεὶς δὲν μᾶς ἄφησε, ἄν καὶ τότε ἦτανε ἔρρημος ὁ τόπος. Ἀποφασίσσαμε νὰ τὸν κλείσωμεν μέσα στὸ κελλί του καὶ νὰ λειτουργήσωμεν—εἴ μεθὰ ἕως 1500 ἄτομα. Ἀλλὰ κατόπιν ἐσκέφθημεν νὰ μὴ κάνουμε κακὸν τοῦ ἱερέως, καὶ ἀλλάξαμε γνώμην.

Ἀπέναντι στὸν Ἅγιον Γεώργιον εὐρίσκετο στὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ὁ Ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς μετὰ τὸ ὄνομα «Κατσιποδοῦ». Ἐκεῖ εἶδαμε ἕνα φῶς νὰ βγαίνει ἀπὸ κάτι καμαροῦλες, ποὺ ἐκατοικοῦσεν ὁ ἰδιοκτῆτης τότε Χρῆστος Κανάκης, καὶ ἐπῆγαμε νὰ τοῦ ζητήσουμε νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ κάνουμε τὴν ἀγρυπνία τῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων. Εἴμεθα οἱ Βασιλίδης Ἀνδρέας, Ἰωάννης Σιδέρης, Γεώργιος Στέλλας, Κωνσταντῖνος Νικολακόπουλος, Γεώργιος Βλασίδης, Περικλῆς Γκέτουρας, Δημήτριος Φρυγανᾶς Συνταγ(λ)ῆς Χωρ(κ)ῆς, Βασίλειος Φρυγανᾶς, Χαράλαμπος Μαυρογιάννης, Κωνσταντῖνος Ξύγγος, Κωνσταντῖνος Ρουσσοπούλου, Κωνσταντῖνος Γκιλάκης, Δημήτριος Χιώτης, Ἰωάννης Διατσίντος, Σταῦρος Ἀλλοίμονος καὶ ἄλλοι. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπῆγαμε καὶ τοῦ χτυπήσαμε τὴν πόρτα τοῦ νοικοκύρη Χρήστου Κανάκη, μᾶς ἐρώτησε, τί εἴμαστε ποὺ χτυπάμε τὴν πόρτα τέτοια ὥρα;—ἦτανε ἡ ὥρα 11 μ.μ.—καὶ τοῦ εἶπαμε:

—Χριστιανοί.

—Τί θέλετε; μᾶς λέει.

—Νὰ μᾶς δώσῃς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ κάνουμε τὴν ἀγρυπνία τῶν Εἰσοδίων μετὰ τὸ Παλαιό. Εἴ μεθὰ παλαιοημερολογεῖται. Καὶ μᾶς λέει:

—Βασιλικοὶ εἴσαστε ἢ Βενιζελικοὶ;

Καὶ τοῦ ἀπαντήσαμε ὅτι ὅλοι μᾶς εἴμεθα βασιλικοὶ καὶ μᾶς ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μᾶς λέει:

—Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ τὴν ἔχετε ἐσεῖς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὄχι οἱ Φράγκοι.

Καὶ ἔτσι ἐμπήκαμε στὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Πανσελήνου. Καὶ τὸ πρωτὶ ἐφύγαμε μετὰ 40 πόντους χιόνι. Ἐκτοτε πλέον τὴν εἶχαμε περὶ τὰ 15 χρόνια συνεχῶς. Εἶχαμε ἱερέα τὸν παλαίμαχον πατέρα Ἰωάννην Φλώρον, ἀκούραστον καὶ ἄφοβον. Στὸ 1930 ἐπῆραμε καὶ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος τῆς Κυψέλης, τοῦ παπᾶ Γεώργη τοῦ Βουτέρη.

Πάντως ὅλα αὐτὰ μετὰ πόλεμον. Διότι ὅσο ἔβλεπεν ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὅτι ἀπλώνουμε φτερά ἤρχισε

δριμύτερον διωγμὸν. Ἀλλὰ πρὸς κέντρα ἐλάκτιζε, διότι τὸ δένδρον εἶχε ἀπλώσει ρίζας εἰς τὴν γῆν καὶ ἐφύτρωνε παντοῦ. «Διωκόμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι».

Ἀλλὰ οἱ θεομάχοι ἐκουράζοντο ἄνευ κέρδους, διότι τὰ ἱδρυθέντα παρὰ Θεοῦ οὐδεὶς δύναται νὰ τὰ χαλάσῃ, κατὰ τὸν Γαμαλιήλ, διδάσκαλον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅπου εἶπε μέσα στὴν Συναγωγὴν ὅτι «οὐκ ἀνέγνωτε τὴν Γραφὴν ὅπου λέγει πᾶν πρᾶγμα ὅπου δὲν εἶναι ἀπὸ Θεοῦ αὐτοδιαλύεται. Ἐάν ὅμως εἶναι ἀπὸ Θεοῦ, διατὶ γινόμεθα θεομάχοι;» Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα.

Κ. Ν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ

Ὡς ἀνεγράψαμεν καὶ εἰς σχόλιον προηγουμένου φύλλου ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Χρυσόστομον Κιούσην καὶ τὸν ἐλλογιμώτατον θεολόγον κ. Σταύρον Καραμῆτσον, ἐπεσκέφθη, πρὸ καιροῦ, τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ Πατριαρχείου Κων(σταντινουπόλεως).

Ὁ Π. Χρυσόστομος εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς εἴπῃ τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν. Ἰδιαιτέρως ὑπεγράμμισε ὁ πατὴρ Χρυσόστομος τὴν . . . δυσφορίαν τῆς ἀντιπροσωπείας διὰ τὴν ἐπίσκεψιν! Δυσφορία ὀφειλομένη ἰσως εἰς προκατάληψιν! Ἐσπευσε μάλιστα ὁ ἐπίσκοπος Πριγκηπωνήσων Δωρόθεος νὰ συστήσῃ νὰ ἐμπιστευθῶμεν τοὺς ἑαυτοὺς μᾶς, εἰς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ὅπως ἀκριβῶς ἐμπιστευόμεθα τὴν ζωὴν μᾶς . . . εἰς τὸν πρῶτον σωφῆρ! Καὶ μεταφερόμεθα διὰ τοῦ αὐτοκινήτου του. Παραστατικὸ τὸ παράδειγμα (!) ἀλλὰ καὶ ἐνδεικτικὸ τῆς νοοτροπίας τῶν συγχρόνων μαζῶν τῆς Ἐκκλησίας!

Τὰς ἀπόψεις αὐτὰς ἀνέτρεψαν ὁ πατὴρ Χρυσόστομος καὶ ὁ κύριος Καραμῆτσος. Κατὰ τὴν πρόδον τῆς συζητήσεως ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ Πατριαρχείου ἀνεγνώρισε τὸ ἀψυχολόγητον καὶ ἐπιζημίον τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως! Ὁμολόγησεν ἐπίσης, ὅτι ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δὲν ὑπῆρχε πρόθεσις νὰ συζητηθῇ τὸ ζήτημα ἐνώπιον τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, διότι ἐφρόνη ὅτι τοιοῦτον ζήτημα . . . δὲν ὑπάρχει!

Ἐν συνεχείᾳ συνέστησε ἡ ἀντιπροσωπεία τὴν ἐμμονὴν μᾶς ἐν οἷς εὐρέθημεν καὶ ἐπίστευθῆμεν καὶ ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ τὸ πᾶν ἐκ τῆς πλευρᾶς τῆς διὰ τὴν τακτοποίησιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων τοῦ ζητήματος. Ἐζήτησε σχετικὸν ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον ἐπέδωσε ἐν ὄνομα τῆς κινήσεως ἡμῶν ὁ πατὴρ Χρυσόστομος.

Ἐκ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς, συνάγεται, ὅτι ἀπαιτεῖται συστηματικὴ διαφώτισις ὧν τῶν ἀρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων ἐν ὅψει τῆς Συνόδου, θὰ εἶναι βαρυτάτη ἡ ἀμέλεια ἡ

Ο ΔΡΙΜΥΤΕΡΟΣ ΠΟΝΟΣ

«Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω»

(ὁ Παράλυτος)

Πρωταθλητὴς εἰς τὸν ὥραϊον, ἀλλὰ καὶ ἐπίπονον ἀγῶνα τῆς ὑπομονῆς ὁ Παράλυτος, τριάνταοκτὼ ὁλόκληρα χρόνια «κατέκειτο» ἀναμένων ἀγογγύστως τὴν εὐλογημέτην στιγμήν τῆς θεραπείας του. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ οὐδεὶς λόγος βαρὺς, οὐδεμία βλασφημία, διέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἐνα παράπονον ὁμως διετύπωσε μὲ δὴν τὴν εὐγένειαν, μὲ δὴν τὸν σεβασμόν· «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Δὲν ἔχω ἄνθρωπον, ποὺ νὰ ἐνδιαφερῇ διὰ τὸ ζήτημά μου· δὲν ἔχω ἄνθρωπον, ποὺ νὰ θυσιάσῃ ὀλίγας ὥρας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ποθουμένου. «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω».

Δὲν εὐρίσκετο εἰς ἔρημον μέρος· δὲν ἔζη μακρὰν τῶν ἀνθρώπων. «Πλῆθος πολὺ» παρέμενε εἰς τὴν προβατικὴν Κολυμβήθρα. Παλυσύχναστον τὸ μέρος, βουερὸ σὰν μελίσι. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πλῆθος δὲν εὐρέθη ἕνας ἄνθρωπος νὰ προσέξῃ τὸν δυστυχεῖ παράλυτον. Ἐγκαταλελειμμένος, μόνος, ἔρημος! Καὶ αὕτῃ ἡ κατάστασις συνιστᾷ τὸν δριμύτερον πόνον, τὸ τραγικώτερον δράμα.

Πόσοι ἄνθρωποι θὰ ἔχουν νὰ διατυπώσουν τὸ αὐτὸ παράπονον! Πόσοι ἄνθρωποι ἴδον τὸν πόνο τους εἰς μίαν δραματικὴν ἀπομόνωσιν!

Χαρακτηριστικῶς θὰ ἔχετε προσέξει συνήθως ἕνα τυφλὸ νὰ παραμένῃ ὥρες ἐπὶ τοῦ ἐνὸς πεζοδρομίου, διὰ νὰ μετακινηθῇ εἰς τὸ ἄλλο. Καὶ ὁμως κανεὶς δὲν ἀποφασίζει νὰ ἀσχοληθῇ, νὰ τὸν βοηθήσῃ!

Πόσοι ἀσθενεῖς ἀναμένουν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ νοσοκομείου τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς συνανθρώπου των! Δριμύτατος ὁ πόνος τῆς ἀπομονώσεως; Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔχωμεν πλῆσιον μας ἀρκετοὺς ἀνθρώπους καὶ τότε ἀκόμη δὲς εἶναι σπάνιον, νὰ συναντήσωμεν τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς ἀπομονώσεως.

Μὲ παράπονον διατυπώνομεν τὴν διαπίστωσίν μας «δὲν μὲ νοιώθουν»! Καὶ πράγματι δὲν μᾶς νοιώθουν· ὅχι διότι εἴμεθα τόσον δυσερέυνητοι, τόσον μυστηριώδεις, τόσον κλειστοί, ἀλλὰ διότι δὲν ὑπάρχει ἀγάπη· καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀγάπη ἐκεῖ δὲν εἶναι εὐκόλουν νὰ ἀσχοληθῇς μὲ τὰ ζητήματα τοῦ ἄλλου. Δὲν διαθέτεις τὴν ἀπαιτουμένην ὑπομο-

μῶν, ἐὰν δὲν ἐνεργήσωμεν εἰς τὸν τομέα αὐτὸν δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μας.

Γεγονὸς εἶναι, ὅτι μᾶς προσέχουν! Περισπούδαστον ἄρθρον ὑπὸ μορφήν ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Ἐκκλῆσιαν, συνταχθέν ἀπὸ συντάκτην τῆς «Φ. Ο.» τὸ ἐσχολίασε ἡ ἡμερησία ἐφημερίς «Ἐθνος» καὶ ὑπεγράμμισε τὸ ὁρθὸν τῶν συστάσεων μας.

Ὁ Πρόεδρος δὲ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Π. Μπρασιώτης, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἱερομονάχου Π. Γρηγορίου Παπαβλάχου, οὐτινος τυγχάνει θεός, συνέστησε ἐπαφάς.

Ἐνδείκνυται λοιπὸν ἡ ὁργάνωσις συστηματικῆς διαφωτίσεως παρ' ἡμῶν.

νὴν καὶ ψυχραιμίαν.

Ἀλλὰ νά! τὴν φρικτὴν μόνωσιν τοῦ Παραλύτου τὴν ἐκμηδενίζει ὁ κατ' ἐξοχὴν ἕνας, ὁ Ἰησοῦς! Σταματᾷ ἐμπρὸς του καὶ μὲ στοργὴν ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ τὰ βάσανά του. Ὅχι διότι δὲν τὰ ἔξερε, ἐφ' ὅσον ἦτο Παντογνώστης, ἀλλὰ διότι ὅποιος πονᾷ, ἀνακουφίζεται ὁ πόνος του, ὅταν διηγεῖται τὸν πόνον του. Ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη ὁ γλυκύς, ὁ ὑπομονητικὸς, ὁ ἀποτελεσματικὸς πλῆσιον. Ὅχι μόνον ἄκουσε τὸν πόνον του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐθεράπευσε ἀπὸ τὸν πόνον του!

Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν παράλυτον δὲν ὑπῆρξε μόνον μία συναισθηματικὴ πρᾶσέγγισις, ἀλλὰ καὶ μία ἀπατελεσματικὴ δύναμις.

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα,

Ἴσως καὶ σὺ νὰ αἰσθάνεσαι τὸ παράπονον τοῦ Παραλύτου «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Μὴ γογγύσης, μὴ λυπηθῇς! Ὑπάρχει ὁ σύντροφος, ὁ συνοδοιπόρος, ὁ φίλος. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς! Οἱ γονεῖς σου, τὰ παιδιά σου, ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος, ὁ γείτονας καὶ ὁ γνωστός, ἴσως σὲ λυπήσαν, ἴσως σὲ ἀπογοητεύουν, ἴσως κάνουν ὀδυνηρότερον τὸν πόνο σου. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως ὄχι! Θὰ σὲ νοιώσῃ καὶ ἀποτελεσματικὰ θὰ σὲ ἀνακουφίσῃ.

Θὰ σοῦ δώσῃ εἰς τὸ τέλος τὴν δύναμιν νὰ σηκώσης καὶ σὺ τὸ κρεβάτι σου καὶ νὰ προχωρήσῃς μὲ θάρρος καὶ μὲ ἐλπίδα ἐνώπιον πάντων.

Ἀφοῦ δὲ σοῦ προσφέρει αὐτὴν τὴν εὐεργεσίαν, θὰ σοῦ ψιθυρίσῃ κάτι μυστικὰ στὸ αὐτί, θὰ σοῦ εἴπῃ: «Πρόσεξε τὸ παράπονό σου γιὰ τὴν μοναξιά σου, ἃς σὲ κάνει νὰ ἔλθῃς κοντὰ σ' ὅποιον πονᾷ».

Οἱ ἄνθρωποι μοιραζόμεστε συνήθως τὰ γέλοια μὲ τοὺς συνανθρώπους μας· ἀποφεύγουμε ὁμως νὰ μοιραστοῦμε τὰ δάκρυα.

Καὶ ὁμως μόνον στὰ δάκρυα καὶ στὸ πόνο χρειάζεται ἡ συντροφιά!

ΚΙΝΗΣΙΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἐκ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἀπόρους τῆς ἐνορίας δρχ. 1500.

Ἐκ δὲ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ δρχ. 1850.

Ἐπίσης Ὁ ἱερός Ναὸς Ἀγ. Πάντων—Βύρωνος ἔδωσε δρχ. 900.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κένιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

ΕΠΙ ΤΑΣ ΠΗΓΑΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

«Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐ-
τὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν»

Ὁ Κύριος

Ὁ Σωτὴρ παρέδωσε βαθμιαίως τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ σημερινὸς ὁμῶς λόγος Του εἶναι ἡ ὑψη-
λοτέρα ἀποκάλυψις τῆς ἀληθινῆς θρησκείας.

Πνεῦμα ὁ Θεός. Ἐνὰ πνεῦμα ποῦ ἀνασυν-
θέτει τὴν ζωὴν μας. Ποῦ μᾶς κάνει νὰ ἀναλο-
γίζωμεθα ἂν τὸ ἀκολουθώμεν ἢ τὸ ἀρνούμεθα.
Διότι ἀρνούμεθα τὸ Πνεῦμα ὅταν τὰ χεῖλη ψι-
θυρίζουν Κύριε, Κύριε, ἐνῶ ὁ νοῦς εὐρίσκεται
μακρὰν τοῦ Θεοῦ. Ἀρνούμεθα τὸ Πνεῦμα, ὅταν
συρρέωμεν εἰς ὅλας τὰς λατρευτικὰς ἐκδηλώ-
σεις ἐνῶ ὁ σκοπὸς μας εἶναι ἡ ἀνθρωπαρέσκεια.
Ἀρνούμεθα τὸ Πνεῦμα ὅταν δεχώμεθα τὰ ἁ-
χραντα Μυστήρια ἐνῶ εἴμεθα ἀκάθαρτοι καὶ ἀ-
νέτοιμοι.

Ἀρνούμεθα τὸ Πνεῦμα ὅταν θυμιάζωμεν
εὐωδέστατον λιβάνι ἐνῶ ἐντὸς ἡμῶν ὑπάρχουν
δυσωδία καὶ ἀκαθαρσίαι. Ὁμοιάζομεν μὲ ἐκεί-
νους ποῦ κλέπτουν τὸ ἀρνὶ τοῦ γείτονος τὴν
Παρασκευὴ καὶ δὲν τὸ σφάζουν ὡς ἡμέρα νη-
στείας, ἀλλὰ τὸ τρώγουν τὸ Σάββατον, ὅποτε
ἐπιτρέπεται ἡ κρεωφαγία.

Ὁ διάλογος τοῦ Σωτῆρος μὲ τὴν Σαμαρεῖ-
τιδα εἶναι μία πύλη, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἰσερχό-
μεθα εἰς τὴν οὐσίαν τῆς Καινῆς Ἐντολῆς.

Ὅλον τὸ μυστήριον τῆς Θείας ἀποκαλύψεως
ξεδιπλώνεται ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας.
«Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει
πάλιν».

Ὅστις ἀνεζήτησε τὴν λύτρωσιν εἰς τὴν ἐ-
φημερότητα τῶν ἐγκοσμίων, διεπίστωσε (καὶ δυ-
στυχῶς τὸ διεπίστωσε εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου),
ὅτι ἐπλανήθη.

«Ὅς δ' ἂν πῇ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώ-
σω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλ-
λομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ὁ Ὁδοιπὸρος τοῦ φρέατος τοῦ Ἰακώβ μὲ
τὸν λόγον Του αὐτὸν δὲν ἐκάλεσε μόνον τὴν
Σαμαρεῖτιδα. Μᾶς προσκαλεῖ ὅλους νὰ δροσί-
σωμεν τὰ φλογισμένα στήθη μας εἰς τὰ αἰώνια
ὕδατα τοῦ Πνεύματός Του.

Μακάριοι ἐκεῖνοι ποῦ σκύβουν ἐπάνω ἀπὸ
τὴν πηγὴν του. «Οὐ μὴ διψήσουν εἰς τὸν αἶῶνα».

Ἡ Παναγία ἡ «Ὁδηγήτρια»

Τὰ μέλη τῆς εὐαγούς καὶ εὐσεβοῦς αὐτῆς Ὁργανώ-
σεως συνεκρότησαν τὴν ἐτησίαν Γενικὴν Συνέλευσιν εἰς
περίβολον πολιτισμένον. Ἐργάζονται πυρετωδῶς διὰ
τὴν φιλανθρωπικὴν ἀγοράν. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως πρέπει
νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς,
διότι ἐκ τοῦ προϊόντος πολλὰ ἀγαθὰ ἔργα ἐπιτελοῦνται.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, με-
γαλοπρεπῆς πανηγυρὶς ἔλαβε χώραν εἰς τὸν
ἐν Πειραιεῖ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.
Πλήθος κόσμου ἤρχισε νὰ κατακλύζῃ ἀπὸ
ἐνωρὶς τὸν Ἱερὸν Ναὸν καὶ τὸν περίεξ ὄχλον.
Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη Μέγας Ἑσπερινὸς μετ'
ἀρτοκλασίας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας
καὶ ἐν μέσῳ θρησκευτικῆς ἐξάρσεως ὁμιλήσεν
ἐμπνευσμένως, ἐκφωνήσας τὸν πανηγυρικὸν τῆς
ἡμέρας, ὁ ἱερολογιώτατος ἱεροδιάκονος κ. Σπυ-
ρίδων Ἑρμογένους.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας τὸ
πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα ἠκολούθησε τὴν περι-
φορὰν τῆς Ἁγίας Εἰκόνος ἐν μέσῳ θρησκευτι-
κοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῇ συνοδείᾳ Ναυτικοῦ ἀγῆ-
ματος, Φιλαρμονικῆς, Ὁμήλου Ἱεροψαλτῶν καὶ
τοῦ Σεβαστοῦ Ἱερατείου. Ἀξίζουν θερμὰ συγ-
χαρητήρια εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ.
Γ. Κόττην διὰ τὴν δλην ἐμφάνισιν.

Σ.Ν.Κ.

**Ἡ Γεν. Συνέλευσις τοῦ Γεν. Φιλοπτώ-
χου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.**

Τὴν Τετάρτην τῶν Μυροφόρων ἐπραγματοποιήθη ἡ
Συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου. Ἐπε-
κράτησε πνεῦμα εὐπρεπειᾶς, κοσμιότητος καὶ χριστιανι-
κῆς ἐντιμότητος. Ἐξηγητήθησαν τὰ θέματα τῆς ἡμερη-
σίας διατάξεως καὶ ἐξελέγη Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ
διὰ τὸν ἐλεγχον τῆς παρελθούσης χρήσεως.

Περιοδεῖα κληρικῶν μας

Ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ παρὼς.
ἱερομόναχος Διονύσιος Καλάγγρος μετέβη εἰς Βούρβου-
ρα Κυνουρίας, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Θεόφιλος Τσίρμπας εἰς
Πάτρας, ὁ Ἀρχιμ. Μερχούριος Καλοσκάμης εἰς
Κάρυστον, ὁ ἱερομόναχος Πανάρετος Πετρίδης εἰς Βερ-
δικουσαν Ἐλασσόνας. Μὲ τὸν π. Πανάρετον μετέβη καὶ
ὁ κ. Σταῦρος Καραμήτσος, Θεολόγος ὁμιλήσας εἰς τὸ
Παράρημα.

Μνημόσυνον ἱγωνιστοῦ

Τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ἐτελέσθη εἰς Σπά-
τα Ἀττικῆς τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀει-
μνήστου παλαιμάχου ἱγωνιστοῦ Ἰωάννου Μπέκα, πα-
τρὸς τοῦ Δημάρχου τῆς εὐλαβοῦς κωμοπόλεως. Κατ'
αὐτὸ συνέρρησε πλῆθος κόσμου τιμώντων τὴν μνήμην
του καὶ ἐξεφωνήθησαν κατάλληλοι λόγοι. Ἀπὸ δόσους
ἐγγνώρισαν τὸν ἀείμνηστον Ἰωάννην Μπέκαν, οὐδεὶς θὰ
τὸν λησμονήσῃ.

Ἐὰν πάλιν τὸ ἔγκλημα!

Δὲν εἴμεθα καθόλου καλά. Ἐγκλήματα πρωτοφα-
νοῦς ἀγριότητος λαμβάνουν καθ' ἐκάστην χώραν,
καὶ ἡ Πατρίς μας σπεύδει νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέ-
σιν μεταξὺ τῶν κρατῶν ἐκείνων, ποῦ μαστίζονται ἀπὸ
τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν πληγὴν τοῦ ἐγκλήματος. Τί θὰ
γίνῃ; Ποῖος πταίει; Ἐνὰ εἶναι τὸ βέβαιον, ὅτι ἐξέλι-
πεν ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων.